

tilbage, vil De have faaet et andet Syn paa Tiden og den store Udvikling omkring i Verden, — det er jeg overbevist om. Direktør Zaun vil ikke næste Gang forgæves banke paa Deres Dør. Tror De ikke ogsaa selv det?”

Torben svarede ikke, og da Fru Bertha nu mærkede, at hun var til Besvær, rejste hun sig. Ved Afskeden kunde hun ikke lade være med at klappe hans Kind. Det skar hende i Hjertet at se, hvor haardt Slaget havde ramt ham.

Torben fulgte hende ud. Saasnart hun var gaaet, ringede han paa Tjeneren.

„Jeg rejser iaften. Vil De sørge for, at der bliver ringet til Bureauet efter en Billet til München. Sovevogn. — Har De ikke forstaaet mig?”

„Fuldkommen, min Herre!” svarede Tjeneren, der var falden i Forbavselse over hans forandrede Udseende.

— — —

Jytte stod paa denne Tid ved Vinduet oppe i sit Kammer og ventede i Uro paa Moderens Tilbagekomst. Hun vidste, hvor hun var gaaet hen. Moderen havde selv sagt hende det.

Det var begyndt at mørkne. Aftenskyggen laa allerede over Haven, hvor kun Toppen af et stort Kastanietræ endnu lyste i Solskæret. Himlen ude over Havet flammede.

Hun gik engang imellem omkring i Værelset og gav sig noget at bestille, men vendte stadig tilbage til sin Udkigspost. Paa hendes Kommode laa Torbens Orchideer. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gøre ved dem, kunde ikke faa sig til at sætte dem i Vand og lod dem derfor ligge.

Hun frøs og følte sig utilpas. Ensomheden og det voksende Mørke ængstede hende. Ogsaa det usædvanligt voldsomme Himmelskær over Havet foruroligede hende som et ondt Varsel.

Endelig saae hun Moderen komme op gennem Haven. Ved Synet af hendes langsomme og ligesom vaklende Gang udbrød hun uvilkaarligt:

„Stakkels Mor!”